

Arrest

nr. 84 294 van 6 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 2 juli 2009 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 9 april 2010 de beslissing om verzoekers aanvraag ontvankelijk te verklaren.

1.3. Op 2 februari 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond verklaard

werd. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 28 maart 2011 de beslissing van 2 februari 2011 in te trekken.

1.5. De Raad stelde bij arrest nr. 61 144 van 10 mei 2011 inzake het beroep dat was ingesteld tegen de beslissing van 2 februari 2011 de afstand van het geding vast.

1.6. Op 12 mei 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nogmaals een beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond verklaard werd. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 24 juni 2011 de beslissing van 12 mei 2011 in te trekken.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 27 juni 2011 een derde maal een beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om, op grond van medische redenen, tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond verklaard werd. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.9. De Raad stelde bij arrest nr. 65 466 van 9 augustus 2011 de afstand van het geding vast in de door verzoeker tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 mei 2011 ingestelde procedure.

1.10. Bij aangetekend schrijven van 25 oktober 2011 diende verzoeker een tweede aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.11. Bij arrest nr. 69 952 van 16 november 2011 vernietigde de Raad de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 juni 2011 waarbij de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker ongegrond werd verklaard.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 25 april 2012 de beslissing waarbij de tweede aanvraag van verzoeker om, op grond van medische redenen, tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk verklaard werd. Deze beslissing, die verzoeker op 27 april 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 25.10.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

[M. V.] [...]

[...]

Nationaliteit: Armenië (Rep.)

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag een vervallen paspoort voor op naam van [M. V.] uitgereikt op 15.01.1998 en geldig tot 15.01.2008.

Hoewel artikel 9ter §2 het aantonen van identiteit ook toelaat door andere middelen dan een geldig paspoort, eist het daarentegen het aantonen van “de constitutieve elementen van identiteit”. Krachtens [de] wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en

wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn.

De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv. geboorteplaats en -datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het hem toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure. Een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen paspoort levert slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum. Bovendien dienen alle documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).

Bovendien blijkt nergens uit het dossier dat betrokkene enige naarstigheid zou hebben aan de dag gelegd voor het bekomen van een nieuw, geldig paspoort.

Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft betrokkene in onderhavig geval in gebreke, gezien hij in gebreke blijft zijn actuele nationaliteit aan te tonen: de aanvraag moet bijgevolg onontvankelijk worden verklaard (Art. 9ter §2 en §3 – 2° en Arrest 73.696 RVV dd. 20 januari 2012)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in zijn tweede middel de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting:

"Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid het door haar geschetste vertrouwen zo mogelijk wordt gehonoreerd.

Meer concreet behelst het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten; alle rechtssubjecten moeten immers kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid van overheidsweg[e].

Aldus dient te worden aangemerkt dat zowel het rechtszekerheids- als vertrouwensbeginsel een duidelijke waarborgfunctie omvatten naar de rechtsonderhorigen toe.

In casu is het vertrouwensbeginsel manifest geschonden door de Staatssecretaris.

Essentiële vaststelling is de beslissing van de Staatssecretaris dd. 9 april 2010 waarbij de aanvraag van verzoeker zondermeer ontvankelijk werd verklaard.

Op 27 december 2011 na het vernietigingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 16.11.11 - werd de eerste aanvraag opnieuw ontvankelijk verklaard.

Deze ontvankelijkheidsbeslissing(en) impliceren dat:

- de Staatssecretaris het bijgebrachte paspoort eerder wel als een bewijs van identiteit heeft beschouwd en aldus heeft geoordeeld dat aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden is voldaan;*
- de Staatssecretaris erkend c.q. aanvaard heeft dat verzoeker diegene is die op het paspoort vermeld staat;*

Door thans te stellen dat het identiteitsdocument niet kan worden aanvaard als bewijs van identiteit, handelt de Staatssecretaris manifest in strijd met de gecreëerde verwachting dat zijn paspoort een geldig identiteitsdocument is in de zin van art. 9ter Vreemdelingenwet.

Het paspoort werd immers bij de eerste aanvraag wél beschouwd als geldig identiteitsdocument.

Aangezien de Staatssecretaris onbetwistbaar een standpunt heeft ingenomen dat [...] redelijkerwijze niet kon worden voorzien, is de bestreden beslissing manifest strijdig met het rechtszekerheidsbeginsel c.q. vertrouwensbeginsel.”

3.2. Verweerder werpt op dat uit het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel geenszins kan afgeleid worden dat een bestuur zonder meer een in een andere procedure aanvaard paspoort telkens opnieuw zou moeten accepteren als bewijs van de actuele nationaliteit. Hij stelt bovendien dat de wetgeving omtrent de bewijsvoering van de identiteit in het kader van een aanvraag die, overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt ingediend, grondig gewijzigd werd na het ogenblik waarop het paspoort dat verzoeker aanbracht in het raam van zijn eerste aanvraag aanvaard werd als een bewijskrachtig stuk.

3.3. De Raad merkt op dat verweerder, naar aanleiding van de eerste aanvraag van verzoeker om in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden, het door verzoeker aangebrachte vervallen paspoort aanvaardde als een voldoende bewijs van de identiteit van verzoeker en deze aanvraag ontvankelijk verklaarde. Verweerder oordeelde derhalve dat de identiteit van verzoeker voldoende vaststond, zodat er geen risico bestond dat verzoeker zich schuldig maakte aan identiteitsusurpatie (cf. *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 35) en dat het tevens mogelijk was om aan de hand van dit document de Armeense nationaliteit van verzoeker te bepalen, wat vereist was om een onderzoek ten gronde door te voeren. In het raam van het onderzoek ten gronde dient een ambtenaar-geneesheer, indien de ingeroepen aandoening een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de aanvrager, immers te verifiëren of de nodige medische zorgen in het land van herkomst of verblijf van de aanvrager beschikbaar en toegankelijk zijn (cf. *GW* 29 november 2009, nr. 193/2009). Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat een ambtenaar-geneesheer reeds vaststelde dat de ziekte waaraan verzoeker lijdt ernstig is en dat het onderzoek, dat ingevolge de eerste machtigingsaanvraag van verzoeker moet doorgevoerd worden, naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de vereiste medische zorgen in het land van herkomst van verzoeker nog steeds niet afgerond is. Het is in casu derhalve kennelijk onredelijk en in strijd met het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, om hetzelfde identiteitsstuk – op het ogenblik dat nog een onderzoek doorgevoerd wordt naar de behandelmogelijkheden in Armenië – plots niet meer te aanvaarden als een bewijs van de nationaliteit van verzoeker. Verweerder kan immers niet voorhouden dat hij met betrekking tot de eerste machtigingsaanvraag verplicht is om de situatie van verzoeker te toetsen aan de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische voorzieningen in Armenië en terzelfdertijd stellen dat hij met betrekking tot een op hetzelfde ogenblik in behandeling zijnde procedure, waarin hetzelfde identiteitsstuk door verzoeker is neergelegd, niet meer over een afdoende bewijs beschikt dat hem toelaat te bepalen ten aanzien van welk land hij de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de vereiste medische zorgen dient te appreciëren.

Verweerder stelt terecht correct dat feit dat een document dat in één procedure als een bewijs van nationaliteit werd aanvaard niet noodzakelijkerwijs impliceert dat dit stuk in een daaropvolgende procedure nog steeds als bewijs van de “actuele” nationaliteit van een persoon dient aanvaard te worden. Deze vaststelling doet evenwel geen afbreuk aan het gegeven dat niet mogelijk is om, zoals in voorliggende zaak, op één en hetzelfde ogenblik te aanvaarden dat een vreemdeling de Armeense nationaliteit heeft en te betogen dat men de nationaliteit van deze vreemdeling niet kent. De Raad wijst er ten overvloede op dat de Armeense ambassade in oktober 2011 – de maand waarin verzoeker zijn tweede machtigingsaanvraag indiende – op vraag van verweerder stelde bereid te zijn een doorlaatbewijs af te leveren voor verzoeker, zodat verweerder wist dat verzoeker die maand door de Armeense overheden nog steeds als een staatsburger beschouwd werd.

Verweerder betoogt voorts dat de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gewijzigd werden nadat hij de eerste aanvraag van verzoeker ontvankelijk verklaarde. In dit verband kan de Raad enkel opmerkingen dat de wetgever er inderdaad, ingevolge een arrest van het Grondwettelijk Hof, voor geopteerd heeft een aantal verduidelijkingen inzake de bewijsvoering in voormelde wetsbepaling op te nemen, doch dat deze aanpassingen de facto neerkomen op een versoepeling van de regels inzake de

bewijsvoering ten voordele van de aanvrager. Het gegeven dat verweerder, op een ogenblik dat de wetgeving nog stringenter was, een document als een voldoende bewijs van de identiteit van een persoon aanvaardde, laat derhalve op zich niet toe te concluderen dat hij hetzelfde document later anders kon appreciëren.

Aangezien verweerder niet op een standvastige wijze optrad en afweek van de eerdere beslissing om het paspoort van verzoeker als een bewijs van identiteit en nationaliteit te aanvaarden moet in casu worden besloten dat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel werden miskend.

Het middel is gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK